

Entrevistar escriptors

Saber fer una bona entrevista demana perspicàcia periodística, però també, si es vol fer bé, una important preparació, que pot representar moltes hores de feina, especialment en el cas de les entrevistes a escriptors, en les quals cal que l'entrevistador conegui (i tingui fresca) l'obra de l'entrevistat, com en el conjunt de les *Deu entrevistes* (Comanegra, 2019) que, publicades inicialment a l'*Avui* i a *Lletra de canvi* entre 1985 i 1991, acaba de recuperar Julià Guillamon. Com que no són entrevistes de circumstàncies, els textos de Guillamon mantenen un missatge actual, com els mateixos entrevistats, autors que als anys 80, amb una carrera literària o musical consolidada, parlen del que van fer o van viure durant els anys 60 i 70, la qual cosa ofereix una doble perspectiva al lector actual. Així, trobem un Pere Calders que ofereix reflexions incisives sobre els elements absurds que omplen la vida quotidiana, els peatges del progrés o els valors del conte davant de la novel·la; un Jaume Sisa que, al costat d'afirmacions que potser han quedat superades ("Catalunya és un país que no existeix, i es veu obligat a segregar una literatura de resistència"), diu coses tan eloqüents com que Joan Brossa és "com el Frank Zappa de la poesia catalana"; un Jorge Luis Borges que "trena les frases amb una precisió

absoluta, com si escrivís" i afirma, per exemple, que publiquem "per no passar-nos la vida corregint-ne els esborranys"; un Quim Monzó que, ja en aquell moment, desmunta "els elements del mite que s'ha creat al seu voltant", i deixa anar veritats universals com que "la literatura és una cosa i la realitat una altra i no té cap sentit afirmar que la realitat sempre supera la ficció, perquè és com dir que el pernil sempre supera el salmó"; un Giorgio Bassani que reflexiona sobre la relació entre experiència viscuda i obra literària; una Maria Aurèlia Capmany que desvincula la tasca creativa dels objectius revolucionaris; un Terenci Moix que exhibeix moltes de les contradiccions que el defineixen; un Joan de Sagarra que rememora l'època de la Gauche Divine; un Pau Riba que es declara "especialista en símbols"; i un Robert Coover que afirma que "la realitat d'avui en dia pren sentit a la nostra identitat".

Com diu Guillamon al pròleg, aquesta mena d'entrevistes han desaparegut del panorama periodístic (avui només es parla amb un escriptor quan acaba de publicar un llibre o li han donat un premi i la conversa gira al voltant d'aquesta circumstància), i això fa que alguns dels grans autors de les últimes dècades siguin poc coneguts o valorats. Guillamon reivindica les entrevistes "postmodernes", aquelles en què l'entrevistador projecta el que li interessa, sense tenir com a prioritat l'actualitat ni la voluntat panoràmica.

